

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-204/2026-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Dubravki Kraljić, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, Antuna Mihanovića 3, protiv tuženika Croatia osiguranje d.d., Zagreb, Vatroslava Jagića 33, Zagreb, OIB: 26187994862, zastupanog po punomoćniku Mati Kačanu, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave 28. kolovoza 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, te objave presude 9. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

" Nalaže se tuženiku Croatia osiguranje d.d. Zagreb, Vatroslava Jagića 33, Zagreb, OIB: 26187994862 isplatiti tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Antuna Mihanovića 3, Zagreb, OIB: 26187994862, iznos od 6.760,17 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznos od 1.847,43 EUR od 22. veljače 2023. do isplate, na iznos od 1.453,26 EUR od 18. veljače 2024. do isplate, na iznos od 1.633,08 EUR od 16. veljače 2025. do isplate, na iznos od 1.826,40 EUR od 22. veljače 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a sve u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje da tuženiku Croatia osiguranje d.d. Zagreb, u roku od 15 dana naknadi troškove ovog postupka u iznosu od 500,00 EUR (petsto eura) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 9. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje podnio je 30. ožujka 2026. tužbu protiv tuženika Croatia osiguranje d.d. Zagreb u kojoj navodi da je dana 5. svibnja 2014. osiguranik tužitelja Darko Jakopanec, rođen 3. svibnja 1982., smrtno stradao u prometnoj nesreći kao vozač motocikla, za koju je presudom Općinskog suda

u Varaždinu broj K-129/15-37 od 3. svibnja 2019. proglašen krivim Ivica Migač, koji je upravljao automobilom registracijske oznake VŽ 747-KM osiguranim kod tuženika, broj police 010907410669. Supruzi i djetetu pokojnog osiguranika tužitelja Darka Jakopaneca rješenjem tužitelja klasa: UP/I 140-03/14-01/03487446243 od 4. prosinca 2014. priznato je pravo na obiteljsku mirovinu. Isplatama iz mirovinskog osiguranja za tužitelja je nastajala šteta pa je tako tužitelj odštetnim zahtjevom od 1. veljače 2023. pozvao tuženika da mu podmiri štetu za razdoblje od 1. svibnja 2021. do 31. prosinca 2022. u iznosu od 1.847,43 EUR s osnova isplata obiteljske mirovine. Odštetnim zahtjevom od 30. siječnja 2024. pozvao je tuženika da mu podmiri štetu nastalu isplatama u 2023. godini u iznosu od 1.453,26 EUR, odštetnim zahtjevom od 27. siječnja 2025. potraživao je štetu nastalu isplatama u 2024. godini u iznosu 1.633,08 EUR, a odštetnim zahtjevom od 3. veljače 2026. štetu nastalu isplatama u 2025. godini u iznosu od 1.826,40 EUR, odnosno ukupni iznos od 6.760,17 EUR. Tuženik je otklonio ove odštetne zahtjeve uz poziv tužitelju da dostavi obračune razmjernog iznosa mirovina sukladno odredbi čl. 27. st. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu. Tužitelj navodi kako se odredba čl. 27. st. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ne odnosi na činjenično stanje u ovom predmetu jer je tužitelj svojoj osiguranici priznao pravo na obiteljsku mirovinu, a tužitelj ima pravo potraživati naknadu štete od tuženika na temelju odredaba Zakona o mirovinskom osiguranju (čl. 161. do čl. 164.) i odredaba Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (čl. 22. i čl. 27. st. 1.). Stoga ovom tužbom tužitelj potražuje ukupni iznos od 6.760,17 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim kako je to navedeno u izreci presude.

2.1. U odgovoru na tužbu tuženik priznaje nastanak štetnog događaja i svoju pasivnu legitimaciju. Osporava pravnu osnovu tužbe, visinu tužbenog zahtjeva i zateznu kamatu. Tužitelj zasniva tužbu na okolnosti da je srodnicima svoga osiguranika, Darka Jakopaneca, priznao pravo na obiteljsku mirovinu te da mu istu isplaćuje. Navodi kako tužitelj činjeničnu osnovu tužbe nalazi u prometnoj nesreći te je potrebno primijeniti onaj propis koji uređuje naknadu štete nastalu motornim vozilom u prometu. Tužitelj postupa po propisu kojim je uređena njegova djelatnost i taj propis, Zakon o mirovinskom osiguranju, daje tužitelju pravo tražiti naknadu štete. Kako je naknada štete nastala u svezi uporabe motornim vozilima uređena posebnim propisom, to se u konkretnom slučaju treba primijeniti taj posebni propis, a riječ o Zakonu o obveznim osiguranjima u prometu. Tuženik navodi kako su Vrhovni sud Republike Hrvatske, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske i županijski sudovi zauzeli stav da se u odnosu na obveze osiguranja prema HZMO primjenjuju odredbe Zakona o obveznom osiguranju u prometu, koji u odredbama članka 27. propisuje da tužitelj ima pravo na razmjerni iznos mirovine oštećene osobe koji se određuje prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. Tužitelj svome osiguraniku isplaćuje invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu pa razlike između mirovine koju isplaćuje svome osiguraniku i invalidske mirovine zbog ozljede na radu iz članka 27. ZOOP ne bi trebalo biti. Tužitelj ima pravo na naknadu štete prema odredbama ZOMO, međutim kada se potražuje naknada štete vezana uz prometne nesreće, tada se, kao *lex specialis*, primjenjuje ZOOP. Tuženik iznosi prigovor zastare za sva potraživanja tužitelja za razdoblje prije 30. ožujka 2023. Navodi i da tužitelj nije predložio dokaze iz kojih je vidljivo da je štetu uistinu pretrpio kao niti u odnosu na opseg pretrpljene štete. Stoga predlaže da sud odbije tužbu i tužitelja obveže na naknadu parničnih troškova tuženiku.

3. U podnesku od 12. svibnja 2026., kojim se očitovao na odgovor na tužbu, tužitelj u cijelosti osporava navode odgovora na tužbu jer ne odgovaraju činjeničnom stanju u ovom predmetu zbog čega nije ni moguće primijeniti odredbu članka 27. stavak 3. ZOOP. Navodi kako je već u tužbi istaknuo da je u konkretnom slučaju udovici i djetetu pokojnog osiguranika priznao pravo na obiteljsku mirovinu koje je rješenje priloženo uz tužbu, a uvidom u obrazloženje tog rješenja može se utvrditi da je uzrok smrti osiguranika tužitelja ozljeda izvan rada - prometna nesreća, a ne ozljeda na radu kako to navodi tuženik. Stoga smatra da se u konkretnom slučaju treba primijeniti Zakon o mirovinskom osiguranju temeljem kojeg od tuženika može potraživati naknadu štete, a koji je institut naknade štete detaljno uređen odredbama tog zakona. Navodi da se u ovom predmetu ne radi o tužbi oštećenika po polici osiguranja, već o tužbi institucije javnog prava kod koje neposredno po zakonu (ZOMO) nastaju odgovarajući pravni odnosi. Ističe da odredbom čl. 27. ZOOP nisu obuhvaćeni svi vidovi štete koju tužitelj trpi isplatama iz mirovinskog osiguranja, a propisani su odredbom čl. 161. ZOMO, pa tako nije obuhvaćena, između ostaloga, ni obiteljska mirovina. Tako ukazuje na odluke Vrhovnog suda RH broj Rev-1496/2024-2 od 17. prosinca 2024. i broj Rev1437/2021-2 od 5. siječnja 2022. u kojima taj sud zauzima stav da svi izdaci koji su uzročno-posljedično vezani uz isplate koje zavod za socijalno osiguranje isplaćuju svojim osiguranicima na temelju propisa o osiguranju koji reguliraju takva prava, zbog posljedica štete koju je uzrokovao osiguranik društva za osiguranje (pa i izdaci na osnovi priznatog prava na naknadu za tjelesno oštećenje - čl. 161. st. 3. Zakona o mirovinskom osiguranju), predstavljaju stvarnu štetu koju je društvo za osiguranje dužno naknaditi zavodu za osiguranje jer je takvim isplatama umanjena imovina zavoda pa time i predstavlja stvarnu štetu. Kako i u navedenim predmetima tužitelj štetu potražuje u visini propisanoj odredbom čl. 161. ZOMO (u punom iznosu izvršene isplate iz mirovinskog osiguranja), tužitelj smatra da i u ovom predmetu naknade štete istu ima pravo potraživati prema odredbama ZOMO, u punoj visini izvršene isplate, s obzirom da na to upućuju i odluke Vrhovnog suda RH. Protivi se i tuženikovom prigovoru zastare kao neosnovanom navodeći da se ovdje radi o regresnom potraživanju tužitelja za koje se odredbom čl. 225. ZOO primjenjuje rok zastare od 5 godina. Nadalje, navodi da je na okolnost izvršenih isplata i opsega štete uz tužbu priložio potvrde o isplaćenim mirovinskim primanjima te kako je tužitelj javna ustanova, sve su njegove službene evidencije ustanovljene na temelju zakonskih propisa te potvrde koje su izrađene na temelju tih podataka imaju svojstvo javne isprave te dokazuju ono što se u njima navodi.

4. U podnesku od 15. svibnja 2026. tuženik navodi kako on kao osiguravajuće društvo u ovome slučaju nije štetnik iz konkretnog štetnog događaja, već je utužen temeljem zaključenog ugovora o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti, stoga može odgovarati samo u okviru obveza koje je preuzeo sklapanjem tog ugovora. Smatra da se na sve odnose koji nastaju na temelju predmetne police osiguranja moraju primjenjivati propisi koji propisuju uvjete pod kojima je tuženik morao sklopiti tu policu te ukazuje da je sudska praksa u pogledu ovog pravnog pitanja već dulje vrijeme jednaka pri čemu ukazuje na mnogobrojne odluke županijskih sudova i odluke Vrhovnog suda RH koje potvrđuju ovo njegovo stajalište. Smatra da tužitelj ne može potraživati od tuženika, temeljem odredbi ugovora o osiguranju, obveze koje tuženik tim ugovorom nije preuzeo. Ističe da se radi o izvanugovornom odnosu (naknadi štete) te da se sukladno sudskoj praksi na isti moraju primjenjivati propisi koji su vrijedili u vrijeme nastanka štetnog događaja, a Zakon o mirovinskom osiguranju i njegove

izmjene stupile su na snagu niz godina nakon štetnog događaja te ne sadrže normu koja bi određivala njihovu retroaktivnu primjenu. Naglašava da ni odredbe čl. 156. do 165. ZOMO (kao ni raniji ZOMO) ne određuju stvarnu štetu koju ne može činiti ukupan iznos mirovine koju tužitelj isplaćuje svom osiguraniku jer svaki osiguranik ima uplaćene mirovinske doprinose za određeni broj godina radnog staža pa dio mirovine koji je time pokriven ne može biti uziman u opseg stvarne štete koju tužitelj trpi isplatama mirovine. Tako je i u konkretnom slučaju osiguranik tužitelja u trenutku obračuna mirovine imao 9 godina, 3 mjeseca i 15 dana staža. Ukazuje i da je ZOOP lex specialis u odnosu na ZOMO te bi isti valjalo primijeniti po kriteriju specijalnosti.

5. Na ročištu 28. kolovoza 2026., na kojem je održano pripremno ročište, zaključen prethodni postupak te provedena i zaključena glavna rasprava, tužitelj dodatno navodi da od tuženika potražuje 50% od isplaćenih iznosa mirovine, a to sukladno doprinosu oštećenika nastanku prometne nesreće. Nadalje, na istom ročištu, na upit suda tužitelju postoji li kakva razlika u smislu čl. 27. st. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu između invalidske mirovine koja je utvrđena rješenjem u konkretnom slučaju te isplaćivana osiguraniku tužitelja u utuženom razdoblju i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, tužitelj navodi da je, s obzirom na to da je mirovina preminulog osiguranika određena na temelju 9 godina, 3 mjeseca i 15 dana staža do smrti preminulog te mirovina određena s uzroka ozljede izvan rada, svakako utvrđeni iznos mirovine rješenjem tužitelja manji od iznosa koji bi se dobio fiktivnim obračunom invalidske mirovine određene i utvrđene zbog uzroka ozljede na radu, a kod kojeg se uzima zakonski utvrđeno razdoblje od 40 godina staža.

6. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u svu dokumentaciju priloženu u spis, dok je odbio kao nepotrebne dokazne prijedloge tužitelja i tuženika za provođenje financijskog vještačenja te dokazni prijedlog tuženika za pribavu spisa njegovog osiguranika, a to budući da je sve relevantne činjenice utvrdio uvidom u dokumentaciju.

7. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka te nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP), sud je odlučio kao u izreci presude.

8.1. Predmet spora je tužiteljev regresni zahtjev za isplatu iznosa od 6.760,17 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama po osnovi obiteljske mirovine isplaćene članovima obitelji pokojnog osiguranika tužitelja Darka Jakopaneca i to u razdoblju od 1. svibnja 2021. do 31. prosinca 2022. (iznos od 1.847,43 EUR), u razdoblju 2023. godine (iznos od 1.453,26 EUR), u razdoblju 2024. godine (iznos od 1.633,08 EUR) te u razdoblju 2025. godine (iznos od 1.826,40 EUR) koji zahtjev tužitelj postavlja prema tuženiku kao osiguratelju štetnika – vozača (Ivice Migača) koji je odgovoran za nastanak prometne nesreće od 5. svibnja 2014. u kojoj je osiguranik tužitelja smrtno stradao (pri čemu, po navodima samog tužitelja, postoji i doprinos njegovog osiguranika u omjeru od 50%), zbog čega je supruzi i djetetu pokojnog osiguranika rješenjem tužitelja klasa: UP/I 140-03/14-01/03487446243 od 4. prosinca 2014. priznato pravo na obiteljsku mirovinu.

8.2. Činjenice koje se tiču nastanka predmetne prometne nesreće i (su) odgovornosti tuženikovog osiguranika odnosno pasivne legitimacije tuženika među strankama nisu sporne, a proizlaze i iz dostavljene dokumentacije.

9. Uvidom u rješenje tužitelja klasa: UP/I 140-03/14-01/03487446243 od 4. prosinca 2014. utvrđeno je da je Suzani Rudnički, izvanbračnoj supruzi umrlog osiguranika Darka Jakopaneca, priznato pravo na obiteljsku mirovinu počevši od 5. svibnja 2014. te je njoj i Mateu Jakopancu, djetetu umrlog osiguranika, određena obiteljska mirovina u svoti od 1.275,48 kn mjesečno. U obrazloženju ovog rješenja utvrđeno je da je uzrok smrti osiguranika ozljeda izvan rada – prometna nesreća.

10. Sporne su činjenice nastanka štete za tužitelja isplatom predmetne mirovine kao i visina štete, a prvenstveno je sporna pravna osnova tužiteljevog potraživanja. Naime, tužitelj svoj zahtjev temelji na odredbama čl. 161. do čl. 164. Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18, 102/19, 84/21 i 119/22 dalje: ZOMO) koje su bile na snazi u vrijeme nastanka štete tužitelju, a koja mu je nastala isplatom svake obiteljske mirovine. S druge strane, tuženik smatra kako njegova eventualna obveza može proizlaziti iz odredbe čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine" broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14 i 155/23, dalje: ZOOP) s obzirom na to da ista može proizlaziti isključivo iz činjenice sklopljenog ugovora o osiguranju od automobilske odgovornosti te da valja primijeniti odredbe ZOOP, kao zakona kojim se uređuju obvezna osiguranja u prometu.

11. Tužitelj, dakle, svoj zahtjev temelji na odredbama čl. 161. st. 1. i st. 2. te čl. 164. ZOMO kao odredbama koje su bile na snazi u vrijeme nastanka štete tužitelju, a koja mu je nastala isplatom svake obiteljske mirovine. Odredbom čl. 161. st. 1. ZOMO propisano je da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju, a prema st. 2. istog članka naknada stvarne štete koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja, između ostalog novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na obiteljsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata obiteljske mirovine bez obzira na to bi li umrli osiguranik, da je živ, ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu. Nadalje, prema čl. 164. st. 1. ZOMO Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. ovoga Zakona i izravno od društva za osiguranje kod kojega su vlasnici, odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete).

12. S druge strane, tuženik smatra da valja primijeniti odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine" broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14, dalje: ZOOP) koje su bile na snazi u vrijeme kada su izvršene isplate mirovina i to čl. 27. ZOOP kojim su propisani subrogacijski zahtjevi nositelja socijalnog osiguranja pa je tako u st. 1. propisano da je društvo za osiguranje obvezno zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. Prema čl. 27. st. 2. ZOOP stvarnom štetom u smislu st. 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju kao i razmjerni iznos mirovine

oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji. Sukladno čl. 27. st. 3. ZOOP razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

13. Ovdje valja istaknuti da sud u parničnom postupku sukladno čl. 186. st. 3. ZPP nije vezan pravom osnovom tužbenog zahtjeva koju je tužitelj naveo u tužbi. Tako ovaj sud smatra da kod odlučivanja o pravnoj osnovi zahtjeva prvenstveno treba imati u vidu da je tuženik društvo za osiguranje koje je u konkretnom slučaju sklopilo ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti s jednim od sudionika prometne nesreće, a materija obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti uređena je odredbama ZOOP kako je to i navedeno u čl. 1. ZOOP. Naime, tuženik kao osiguratelj ne nalazi se u istom pravnom statusu kao i sam vozač (štetnik), već njegova obveza proizlazi iz činjenice sklapanja ugovora o osiguranju s vozačem odnosno korisnikom motornog vozila, tako da tuženik može odgovarati samo u okviru ugovorom preuzetih obveza te odredaba ZOOP koje reguliraju ugovor o osiguranju. Osiguravajuća društva, dakle, nisu šetnici, nego temeljem sklopljenog ugovora o osiguranju s vlasnikom opasne stvari (motornog vozila) imaju obvezu, u slučaju ispunjenja zakonom propisanih pretpostavki, naknaditi štetu umjesto odgovorne osobe tj. šetnika i to, kako je rečeno, u okviru obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. Prema odredbi čl. 8. st. 1. ZOOP (koja regulira ugovor o obveznom osiguranju i njegov učinak) društvo za osiguranje dužno je sklopiti ugovor o osiguranju sukladno ovome zakonu i uvjetima za osiguranje, odnosno cjenicima premija osiguranja (st. 11.). Dakle, tuženik kao društvo za osiguranje ima obvezu sklopiti ugovor o osiguranju sukladno odredbama ZOOP kojima je uređen i opseg osiguranog pokrića odnosno rizici koje osiguratelj uzima u pokriće zaključenim ugovorom, obujam i opseg osiguranog pokrića, a temeljem čega se sukladno načelu razmjernosti i naplaćuje/obračunava premija osiguranja. Upravo slijedom navedenog ovaj sud smatra da se na konkretan odnos tužitelja i tuženika kao osiguratelja u pogledu utvrđivanja visine i obujma obveze tuženika kao osiguratelja treba primijeniti materijalno pravo koje regulira ugovor o osiguranju, dakle ZOOP i to upravo naprijed citirane odredbe članka 27. ZOOP. Napominje se da je u brojnim recentnim odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao najvišeg suda u Republici Hrvatskoj kojem je, između ostaloga, jedna od zadaća osiguranje jedinstvene primjene prava (čl. 20. toč. 1. Zakona o sudovima) zauzeto pravno shvaćanje o primjeni odredaba ZOOP kao mjerodavnog propisa u pravno i činjenično istovrsnim slučajevima.

14.1. Prema tome, sukladno članku 27. ZOOP obveza tuženika kao društva za osiguranje postoji samo ukoliko bi iznos mirovine koja se isplaćuje osiguraniku HZMO bio veći od iznosa mirovine koja se isplaćuje zbog umirovljenja zbog povrede na radu, pa je u konkretnom slučaju valjalo utvrditi postoji li razlika između mirovine utvrđene rješenjem tužitelja u konkretnom slučaju (rješenje klasa: UP/I 140-03/14-01/03487446243 od 4. prosinca 2014.) i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. Međutim, kako je rečeno, iz navoda samog tužitelja s ročišta 28. kolovoza 2026. proizlazi da je, s obzirom na to da je mirovina preminulog osiguranika određena na temelju 9 godina, 3 mjeseca i 15 dana staža do smrti preminulog te je mirovina određena s uzroka ozljede izvan rada, utvrđeni iznos mirovine rješenjem tužitelja svakako manji od iznosa koji bi se dobio fiktivnim

obračunom invalidske mirovine određene i utvrđene zbog uzroka ozljede na radu, a kod kojeg se uzima zakonski utvrđeno razdoblje od 40 godina staža.

14.2. Slijedom navedenog valja zaključiti da u konkretnom slučaju ne postoji razlika u smislu čl. 27. st. 3. ZOOP odnosno da tužitelju nije nastala stvarna šteta na način kako je ista određena odredbama čl. 27. st. 2. i st. 3. ZOOP, zbog čega sud ocjenjuje tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovanim. Stoga je valjalo odlučiti kao u točki I. izreke presude.

15. S obzirom na navode tužitelja iznesene na ročištu 28. kolovoza 2026. (navedene u točki 14.1. obrazloženja) nije bilo potrebe da se po prijedlogu tuženika provodi financijsko vještačenje upravo na tu okolnost utvrđenja razlike mirovine u smislu čl. 27. st. 3. ZOOP, dok tužitelj niti nije predložio financijsko vještačenje na ovu okolnost, već isključivo radi utvrđenja izvršenih isplata iz mirovinskog osiguranja u utuženom razdoblju, a koje je vještačenje također bilo nepotrebno s obzirom na to da je sud utvrdio kako tužitelj nema osnovu za svoje potraživanje.

16. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP pa je tako tužitelj, koji je spor u cijelosti izgubio, dužan tuženiku naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka koji su bili potrebni za vođenje parnice sukladno čl. 155. st. 1. ZPP. Tuženiku su kao takvi troškovi priznati troškovi obrazloženog podneska od 14. svibnja 2026. sukladno vrijednosti predmeta spora i tbr. 8. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023; dalje: Tarifa) i zastupanja na ročištu od 28. kolovoza 2026. u iznosu od 200,00 EUR sukladno tbr. 9. toč. 1. Tarife. Na navedene priznate troškove dosuđen je i zatraženi PDV sukladno tbr. 46. Tarife u iznosu od 100,00 EUR. Tuženiku su tako priznati ukupni parnični troškovi u iznosu od 500,00 EUR koje mu je dužan nadoknaditi tužitelj i to sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja presude do isplate sukladno čl. 151. st. 3. ZPP.

U Varaždinu, 9. listopada 2026.

Sutkinja
Dubravka Kraljić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave odluke izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti

1/ Tužitelj HZMO, putem Područne službe u Varaždinu (na klasu: 140-01/19-29/1720)

2/ Tuženik po punomoćniku Mati Kačanu, odvjetniku iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088e-6956e**

Kontrolni broj: **03508-781ca-66091**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.